

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/82/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200138
Dátum vydania rozhodnutia: 12.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3019200138.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcov: 1) Complex HM, s. r. o., so sídlom Dvory 581, Púchov, IČO: 45 517 991, 2) F. P. X., nar. XX. Z. XXXX, trvale bytom H. C. X/X, XX-XXX R., X., H. X. J., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 18262-5/2019-BA zo dňa 22. januára 2019, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. mája 2020, č.k. 14Sa/10/2019-67, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 14Sa/10/2019-67 zo dňa 28. mája 2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 14Sa/10/2019-67 zo dňa 28. mája 2020 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. 18262-5/2019-BA zo dňa 22. januára 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“) a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) zamietla odvolania žalobcov 1) a 2) a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica zo dňa 17. augusta 2016 č. 34630-1/2016-PB (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým ako prvostupňový správny orgán rozhodla, že žalobcovi 2) ako zamestnancovi žalobcu 1) zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 31. decembra 2015. Prvostupňový správny orgán odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že na základe výsledkov kontroly u zamestnávateľa, t.j. žalobcu 1), ktorá bola vykonaná dňa 08. marca 2013, nebolo preukázané, že žalobca 2) reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej

republiky, a preto nepodlieha slovenským právnym predpisom sociálneho zabezpečenia. Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia (ďalej len „ZUS“) určila, že žalobca 2) podlieha odo dňa 01. mája 2011 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky, na základe čoho žalovaná vydala formulár E101 (PD A1), podľa ktorého sa na uvedeného zamestnanca od 01. mája 2011 na dobu neurčitú vzťahuje legislatíva Slovenskej republiky. Dňa 21. júna 2016 došlo zo strany žalovanej k predčasnému ukončeniu uvedeného formulára ku dňu 31. decembra 2015, v dôsledku čoho žalobca 2) podliehal právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky v období od 01.05.2011 do 31.12.2015. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia poukázal na príslušné ustanovenia zák. č. 461/2003 Z.z., ako i na nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“).

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že v danej veci bolo medzi účastníkmi konania nesporné, že žalobca 1) sa od 01. júna 2010 prihlásil do registra zamestnávateľov vedeného žalovanou a tiež, že prihlásil žalobcu 2) ako svojho zamestnanca do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedeného žalovanou od 01.05.2011 do 31.03.2016. Žalobca 2) je občanom Poľskej republiky s bydliskom v Poľskej republike, ktorý vykonáva prácu ako zamestnanec a ako SZČO v rôznych členských krajinách. Žalovaná vystavila žalobcovi 2) na obdobie 01.05.2011 do 31.12.2015 formulár E 101. ZUS oznámením č.020000/70/2016/UBS-OM-PWD-24 zo dňa 12. septembra 2016 oznámila žalovanej, že rozhodla, že žalobca 2) v rámci sociálneho zabezpečenia od 01.01.2016 do 31.03.2016 podliehal poľskej legislatíve.

3. Krajský súd poukázal na to, že na žalobcu 2) ako na zamestnanca žalobcu 1), ktorý je občanom Poľskej republiky, vykonáva SZČO v tejto krajine bydliska a zároveň uzatvoril so žalobcom 1) pracovnú zmluvu ako zamestnanec, sa vzťahujú v oblasti sociálneho zabezpečenia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady. Podľa názoru krajského súdu podstatnou skutočnosťou v prejednávanej veci bolo, že žalobcovi 2) bola zo strany príslušnej inštitúcie štátu bydliska - ZUS podľa čl. 16 (2) určená uplatniteľná legislatíva, a to legislatíva Slovenskej republiky podľa čl. 13 (3) základného nariadenia, na základe čoho žalovaná dňa 29. septembra 2011 vystavila žalobcovi 2) formulár E 101, a to na obdobie od 01.05.2011 do 31.12.2015. Ďalšou podstatnou skutočnosťou bolo podľa krajského súdu určenie uplatniteľnej legislatívy na obdobie od 01. júna 2016 ZUS žalobcovi 2), a to určenie poľskej legislatívy, čo bolo žalovanej oznámené listom doručeným dňa 19. septembra 2016, t.j. pred rozhodovaním žalovanej o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaná napadnuté rozhodnutie vydala dňa 22. januára 2019, t.j. v čase, keď už bolo určenie poľskej legislatívy definitívnym, čo žalovaná ani nespochybňuje, a potvrdenie prvostupňového rozhodnutia o zániku poistenia zamestnancovi žalobcu dňom 31. decembra 2015 žalovaná odôvodnila tým, že prvostupňový orgán len deklaroval svojím rozhodnutím, že žalobca 2) podliehal slovenskej legislatíve do uvedeného dňa a zároveň, keďže žalobca 1) tohto zamestnanca prihlásil do registra poistencov až do 31. marca 2016, odstraňoval dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca.

4. Krajský súd ďalej poukázal na to, že prihláška do registra poistencov nezakladá povinné sociálne poistenie, nemá konštitutívne účinky, čiže vznik a zánik sociálneho poistenia nie je podmienený podaním prihlášky či odhlášky, ktoré len deklarujú právnu skutočnosť, s ktorou zákon (nariadenie) spája vznik sociálneho poistenia. Prihláška do poistenia nemôže zakladať povinné sociálne poistenie a deklarovať jeho vznik (zánik) v rozpore s koordinačnými nariadeniami Európskej únie.

5. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovanej, že prvostupňový orgán svojím rozhodnutím odstraňoval dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca žalobcu 1). Poukázal na to, že žalovaná vydala formulár E 101, v ktorom deklarovala, že na žalobcu 2) sa do 31. decembra 2015 vzťahujú právne predpisy SR o sociálnom zabezpečení a teda nemá povinnosť platiť príspevky v inom členskom štáte. Za tejto situácie bolo podľa názoru krajského súdu napadnuté i prvostupňové rozhodnutie správnych orgánov nadbytočné. V danom prípade v období po 31. decembri 2015 nebol sporný zánik sociálneho

poistenia žalobcu 2), ale to, legislatíva ktorého členského štátu sa stane na toto ďalšie obdobie uplatniteľnou. Ako vyplýva z administratívneho spisu, k určeniu uplatniteľnej legislatívy došlo pred rozhodnutím žalovanej, čo vyplýva z oznámenia ZUS žalovanej a žalovaná toto určenie nenamietala, takže sa určenie poľskej legislatívy stalo definitívnym v zmysle čl. 16 (2) a 16 (3) vykonávacieho nariadenia.

6. Pokiaľ teda správne orgány rozhodovali o zániku povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy, je podľa názoru krajského súdu uvedené rozhodnutie duplicitným, keďže uvedené bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z relevantného potvrdenia, t.j. formulára PD A1 (E 101), ktorého platnosť, resp. správnosť podporných podkladov, na základe ktorých bol vydaný, nebola spochybnená a tiež vydaným v rozpore s § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zák. č. 461/2003 Z.z., pretože nejde o sporný prípad a jednak žalovaná v čase svojho rozhodovania už nemala právomoc rozhodovať o zániku sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu podľa slovenskej legislatívy. Krajský súd uviedol, že účelom koordinačných nariadení v zmysle čl. 11 (1) základného nariadenia je, aby sa na žalobcu 2) vzťahovali právne predpisy len jedného členského štátu. V dobe rozhodovania žalovanej už boli v súlade s predmetnými nariadeniami EÚ tieto predpisy určené, bolo určené, že žalobca 2) podlieha právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Krajský súd poukázal tiež na to, že rovnako ako žalovaná o vzniku povinného poistenia žalobcu 2) pri vydaní formulára E 101 osobitné rozhodnutie nevydávala, tak je nadbytočné, aby o zániku povinného poistenia vydávala samostatné rozhodnutie, keďže vznik a zánik povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy je deklarovaný v samotnom formulári a účastníkom konania sú uvedené dátumy od počiatku známe.

7. Ďalší námietkami uvádzanými v žalobe sa krajský súd nezaoberal, nakoľko ich dôvodnosť či nedôvodnosť nemôže mať za následok iné rozhodnutie vo veci. K rozhodnutiam NS SR, na ktoré poukazovali účastníci konania, krajský súd uviedol, že sa nimi stotožňuje, ale v prejednávanej veci ide skutkovo o odlišný prípad, keďže uplatniteľná legislatíva už bola definitívne určená. Krajský súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných skutkových veciach ako v prejednávanej veci, a to rozhodnutia NS SR sp.zn. 7Sžsk/11/2018 a 7Sžsk/16/2018, obe zo dňa 26. júna 2019, v ktorých NS SR dospel k záveru o nadbytočnom rozhodovaní o zániku sociálneho poistenia a potrebe prioritne vyriešiť otázku právomoci žalovanej.

8. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

II.

Kasačná sťažnosť

9. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP kasačnú sťažnosť, lebo sa nestotožnila s právnym záverom krajského súdu. Podľa jej názoru bola oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo vydané v súlade so zákonom a koordinačnými nariadeniami.

10. Žalovaná, ktorá vedie register poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, je povinná kontrolovať správnosť údajov v tomto registri a v prípade, že sú v registri poistencov uvedené nesprávne údaje, je povinná urobiť také kroky, aby zosúladiť skutkový stav veci so stavom právnym. Podľa názoru žalovanej, formulár PD A1 je len deklaratórnym potvrdením určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorý je možné dodatočne zrušiť alebo vyhlásiť za neplatný, preto nemôže nahradiť samotné rozhodnutie žalovanej o vzniku, nevzniku alebo zániku poistenia v sporných prípadoch. Vzhľadom na to, že žalobca 1) prihlásil zamestnanca do registra poistencov až do 31. marca 2016, pričom platnosť formulára E 101 zanikla ku dňu 31. decembra 2015, dátum zániku poistenia podľa právnych predpisov Slovenskej republiky bol vo vzťahu k podanému Registračnému listu FO - zamestnanca v registri poistencov sporný. Z uvedeného dôvodu bola žalovaná v súlade s § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý a § 210 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie. Je pravdou, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už bolo v súlade s koordinačnými nariadeniami Európskej únie

rozhodnuté o tom, že zamestnanec od 01.01.2016 do 31.03.2016 podlieha právnym predpisom Poľskej republiky, avšak rozhodnutie sa týkalo obdobia, kedy zamestnanec podliehal právnym predpisom Slovenskej republiky, t.j. obdobia pred uvedeným dátumom. Žalovaná bola preto oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie, pričom skutočnosť, že zamestnanec od 01. mája 2011 do 31. decembra 2015 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky, určila ZUS ako inštitúcia štátu bydliska v súlade s koordinačnými nariadeniami.

11. Zákon č. 461/2003 Z.z. špecificky, na rozdiel od zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), upravuje podmienky zastavenia konania, preto nie je možné podľa názoru žalovanej, aplikovať v jej postupe § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, lebo zák. č. 461/2003 Z.z. vylučuje jeho aplikáciu a špecificky pre konanie podľa zák. č. 461/2003 Z.z. upravuje spôsoby, kedy môže správny orgán konanie zastaviť. Pokiaľ teda prvostupňový orgán rozhodol meritórne a konštatoval, že zamestnancovi žalobcu od určitého dátumu sociálne poistenie zaniklo, tak tento výrok je súladný s procesným postupom, ktorý žalovaná v súlade s platnou právnou úpravou mohla a bola povinná aplikovať, a preto jediný procesný postup, ktorý mohla využiť v rámci odvolacieho konania, bol prvostupňové rozhodnutie potvrdiť.

12. Žalovaná tiež poukázala na to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreným v rozsudku sp. zn. 1Sžso/41/2015 zo dňa 22. augusta 2017, týkajúcim sa obdobných právnych vecí, v ktorom Najvyšší súd SR ustálil, že žalovaná je oprávnená rozhodovať o vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu ako zamestnanca, ktorý bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov, pričom Najvyšší súd SR zároveň poukázal na ustanovenia zák. č. 461/2003 Z.z., z ktorých táto právomoc žalovanej vyplýva. Obdobný názor tiež Najvyšší súd SR vyjadril aj v ďalších svojich rozhodnutiach, a to napr. 1Sžso/66/2015, 1Sžso/12/2016, 9Sžso/32/2016, 9Sžso/177/2015.

13. Právo účastníka správneho konania na oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia je širšie a za podmienok ustanovených SSP zahŕňa prístup k všetkým podkladom administratívneho rozhodnutia, ktoré administratívny orgán použil na rozhodnutie. Odopretie tohto práva účastníkovi administratívneho konania má za následok porušenie práva na poskytnutie inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ide o jeden z pilierov zákonnosti administratívneho konania, vyvažujúcim postavenie účastníka administratívneho konania oproti mocenskému postaveniu orgánu verejnej správy, ktorý z titulu verejnej moci danej mu zákonom vedie a ovláda konanie. Žalovaná mala aj s poukazom na vyššie uvedené za to, že pokiaľ by postupovala iným spôsobom než vydaním napadnutého rozhodnutia, ako to naznačuje krajský súd a rozhodla sa napadnuté rozhodnutie nevydať, došlo by z jej strany k porušeniu práv účastníkov administratívneho konania. Krajský súd v napadnutom rozsudku nepopísal, akým iným spôsobom mala žalovaná postupovať.

14. Žalovaná poukázala na aktuálnu judikatúru krajských súdov, ktoré v skutkovo rovnakých konaniach rozhodli v jej prospech, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 8Sa/2/2018-100 zo dňa 29. januára 2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 26Sa/13/2019 zo dňa 29. januára 2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 25Sa/31/2019 zo dňa 30. januára 2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 28Sa/19/2019 zo dňa 04. februára 2020.

15. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 14Sa/10/2019-67 zo dňa 28. mája 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Žalobcovia 1), 2) sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

III.

Právne posúdenie kasačným súdom

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods.

1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že rozsudok správneho súdu je potrebné zrušiť.

18. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 12. marca 2021 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

19. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

20. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

21. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

22. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolania žalobcov 1), 2) a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovi 2) ako zamestnancovi žalobcu 1) zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 31. decembra 2015.

23. Kasačný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že správne súdnictvo nie je založené na princípe verejnej žaloby, ktorý umožňuje komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. I keď aktívna žalobná legitímácia nemá formálne povahu procesnej podmienky konania, správny súd je povinný ju skúmať počas celého konania. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potencionálne možné. Samotné postavenie účastníka správneho konania k naplneniu podmienky ukrátenia práv žalobcu nevedie.

24. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžr/2/2014, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Súd v každej konkrétnej veci posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. Žalobná legitímácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 OSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu. S prihliadnutím na účel súdneho prieskumu administratívnych rozhodnutí, táto podmienka musí byť splnená v priebehu celého konania...“

25. Ustanovenie § 178 ods. 1 SSP upravuje žalobnú legitímáciu. Za kumulatívneho splnenia zákonných podmienok možno žalobcu považovať za žalobne legitimovaného na podanie správnej žaloby. V tejto súvislosti je nutné rozlišovať medzi procesnou legitimáciou ako spôsobilosť byť účastníkom konania a vecnou legitimáciou plynúcou z hmotného práva. Žalobnú legitímáciu má v zásade účastník administratívneho konania, voči ktorému bolo vydané napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým bol ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Ukrátenie na subjektívnych právach spojené s vydaním žalovaného rozhodnutia je osoba, ktorá správnu žalobu podáva, preukázať svojim tvrdením v žalobe. V prípade pochybností má však správny súd vždy možnosť žiadať žalobcu, aby dotknutie na právach podrobne opísal a preukázal. Pravdivosť tohto tvrdenia sa následne preukáže v konaní samom.

26. S poukazom na ustanovenie § 178 ods. 1 SSP treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legitímácie žalobcu.

27. Podľa názoru kasačného súdu krajský súd otázku aktívnej legitímácie žalobcu 1) neposúdil správne, ak nevzal do úvahy, že žalobcom môže byť len osoba, ktorá tvrdí ukrátenie svojich práv alebo právnych záujmov preskúmaným rozhodnutím alebo tvrdí aspoň potenciálnu možnosť ich ukrátenia. Napriek skutočnosti, že žalovaná túto skutočnosť nenamietala v rámci konania pred krajským súdom a v kasačnej sťažnosti v zásade nie je prípustné uplatňovanie nových skutočností (§ 441 SSP), aktívna legitímácia žalobcu je podmienkou, bez splnenia ktorej nie je možné žalobe priznať úspech. Správne súdy prihliadajú na splnenie tejto podmienky počas celého konania, a to aj bez námietky druhého účastníka konania.

28. Kasačný súd dospel k záveru, že z podanej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu 1) ako zamestnávateľa. Žalobca 1) v žalobe síce uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej a domáha sa ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje. V podanej žalobe bolo poukázané na možné ukrátenie práv žalobcu 2).

29. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR nemal inú možnosť ako kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 1 SSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu postupovať vo vyššie naznačenom smere, vysporiadať sa s aktívnou legitímáciou žalobcu 1) a vo veci znovu rozhodnúť. Zároveň je krajský súd viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí (§ 469 SSP).

30. S poukazom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu, kasačný súd neskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postup krajského súdu, rovnako tak sa nezaoberal námietkami žalovanej.

31. Kasačný súd tiež poukazuje na nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť II. výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, keď krajský súd zrejme opomenul, že v konaní vystupovali na strane žalobcu 2 subjekty.

32. V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.